

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 177. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277164976/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

ud på Gaden og bort, som kunde jeg løbe fra min Gærning og mit Selv . . .

Men jeg fandt dem begge igen -- på en Trappesten under et dunkelt Bislag, ved at en Hånd rørte min.

Jeg så i det usikre Skær fra en Tranlygte et Ansigt i mørkløkket Hår -- og greb om den kolde Sten.

Du gode Gud, var det hende? kom hun for med sine hvide Hænder at rive mine Øjne og mit Hjærte ud?

„Lille Student, giv en Skilling, så skal du få et Kys.“ klynkede en hæs Stemme, og Hånden ruskede mig stadig, indtrængende, i Skulderen. „hører du -- en Skilling og et Kys!“

Jeg sad på en tilfølet Trappe i et uhvusk Stræde. Var det Pistolstræde eller Peder Madsens Gang?

Og foran mig knælede en laset Kvinde, purng, med blålige Pletter i Ansigtet, med Håret tjavset, ned i de skinnende Øjne.

En Hånd, der var mager og hvid som en Dødnings, rev i Feber i min Frakke.

„Lille Student, en Skilling og et Kys . . .“

Jeg bøjede mig beruset forover -- gennæm Forråduelsens, Dødens tunge Os sitrede en svag, en øm Duft af en Blomst, af en Kvinde . . .

Jeg havde ikke taget fejl -- jeg stod i Haven igen -- og hun var ikke vred, hun havde åbnet sin Rude, og hun bøjede sig ud og rakte mig sin Mund til Tilgivelse -- og Farvel . . .

O jo, jeg kendte igen min Barndoms Atmosfære. Skaruglugten fra Skøgernes Hus, af smudsige Klæder og Senge, af smuldrende Gulve og Mure og Rendstenens Slam -- gennemsitret af unge Kvindelegemers ukrænkelige, lindrende Balsam!

„Lille Student, jeg giver dig, hvad jeg kan! Jeg har ikke smagt Mad i tre Dage, uden hvad jeg har sanket i Gårdens Møddinger. Her er koldt på Brostenene, jeg har ingen Seng. Og jeg er syg. Jeg giver dig, hvad jeg kan!“

Jeg så mellem to Dødningshænders Famlen, og af et laset Sjal, et Kvindebryst dukke frem, sart og ungt og hvidt . . .

Jeg troede, hun kom at rive mine Øjne og mit